Perechea potrivită

LYNN AUSTIN

Perechea potrivită

Traducere de Dina Amalia Seiche

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2011

Copyright © 2007 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
A Proper Pursuit
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Perechea potrivită
de Lynn Austin
Copyright © 2011 Editura Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Dina Amalia Seiche
Editarea: Timeia Viman
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adrian Mihocaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTIN, LYNN
Perechea potrivită / Lynn Austin ; trad.: Dina Amalia Seiche. — Oradea : Casa Cărții, 2011
ISBN 978-606-8282-20-6

I. Seiche, Dina Amalia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Familiei mele,

Ken, Joshua, Benjamin, Maya şi Vanessa.

Vă iubesc pe toți!

LYNN AUSTIN este câştigătoarea a patru Premii Christy, în vreme ce romanele ei emoționante şi captivante îşi găsesc un public loial şi din ce în ce mai numeros. Romanul *Tărâmuri ascunse* a fost ecranizat într-o producție Hallmark. Lynn şi soțul ei au trei copii, adulți şi ei acum, şi locuiesc lângă Chicago.

1

Sâmbătă, 20 mai 1893

Nu mi-aş fi putut imagina veşti mai şocante.

Stăteam la masă în sufrageria văduvei Maude O'Neill şi mă uitam țintă la tatăl meu în vreme ce carnea de oaie din farfuria mea, prăjită prea tare, se răcea. Aş fi strigat în semn de protest şi l-aş fi rugat stăruitor să cumpănească din nou, dar, ca proaspătă absolventă a Şcolii pentru Domnişoare a madamei Beauchamps, învățasem că o tânără domnişoară decentă nu provoacă niciodată o scenă la masa de seară, mai ales în calitate de oaspete.

Tata părea extrem de mulțumit de el însuşi. Se lăsă pe spate în scaunul său şi îşi vârî mâna în interiorul hainei de la costum ca să se joace cu lanțul ceasului. Maude, îmbrăcată în doliu pentru ultima dată, avea întipărit pe față un zâmbet prefăcut, special rezervat pentru tatăl meu, şi făcea tot ce putea să se îmbujoreze precum o fecioară. Câştigase un premiu valoros, avându-l pe tatăl meu, John Jacob Hayes, şi ea ştia acest lucru.

Am aruncat o privire spre copiii ei antipatici, Horace şi Harriet, şi am ştiut după expresiile lor încrezute că propunerea de căsătorie a tatălui meu nu era o noutate pentru ei. Maude le spălase fețele roze de purceluş atât de bine, că arătau de parcă le-ar fi fiert. Îmi doream să o fi făcut.

Zâmbetul tatălui meu dispăruse în urma tăcerii mele prelungite.

— Spune ceva, Violet. Ți-ai uitat manierele?

M-am uitat în jos la mâinile mele pe care le țineam împreunate în poală, aşa cum cerea eticheta.

— Nu, tată. Nu le-am uitat.

Bunele maniere mă împiedicau să-i spun tatălui meu că era un nechibzuit şi tot manierele mă împiedicau să alung zâmbetul de pe fața ciupită a lui Maude.

— Felicitări, tată! am spus cu glasul meu cel mai dulce, şi cele mai bune urări pentru dumneavoastră, văduvă O'Neill! Învățasem răspunsurile potrivite de la madame Beauchamps: „Nu felicita niciodată mireasa; oferă-i cele mai bune urări."

— Mulțumesc, Violet, răspunse Maude. Dacă fața ei îngustă de şoarece ar fi avut mustăți, sigur şi le-ar fi pieptănat.

— Sperăm să ne căsătorim până la toamnă, a continuat tatăl meu. Vom avea o petrecere mică, restrânsă, cu doar câteva rude şi câțiva invitați la noi acasă.

— Iartă-mă, tată, am spus eu politicos, dar nu uiți ceva?

— Ce anume?

— Ai deja o soție – pe mama mea.

Îşi drese vocea.

— Da…, poate am omis să-ți explic, dar adevărul e că sunt liber să mă însor de ceva timp. Îşi tăie o altă bucățică elastică de carne de oaie şi o mestecă viguros, fără să bage de seamă că această a doua veste mă şocase mai mult decât prima.

— Liber să te însori? am repetat, atentă să-mi păstrez tonul blajin. Domnişoarele nu izbucnesc niciodată în plâns în public.

— Da. Ai fost plecată la şcoală şi nu am vrut să te supăr cu această veste.

Fără să scot un sunet, în vreme ce cugetam la cuvintele lui, mototoleam şervetul de damasc al lui Maude. De ce întotdeauna oamenii umblă tiptil în jurul meu ca şi cum m-aş odihni pe un pat de violete care ar putea fi strivit sub picioarele lor? „Sărmana, biata Violet. Ştii, mama ei s-a îmbolnăvit când avea doar nouă ani. Este singură la părinți, mereu visătoare…"

— Când a murit mama? Trebuia să lupt împotriva nodului din gât.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, Violet.

— Iartă-mă, din nou, tată, dar cred că ar fi trebuit să fiu informată de stingerea ei. Ai fi putut…

Îşi drese vocea, întrerupându-mă.

— Nu prea e momentul potrivit pentru a discuta această problemă acum. Schiță un gest scurt cu capul spre Horace şi Harriet care se opriseră din mestecatul fripturii de oaie pentru a se uita lung la mine cu ochii lor rotunzi de porcuşor. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți explic totul mai devreme şi îmi cer iertare pentru asta. Dar hai să nu stricăm minunata cină pregătită de Maude sau această ocazie importantă cu detalii care pot aştepta până acasă.

Evident, moartea mamei mele era un detaliu. M-aş fi scuzat de la masă ca să-mi dau drumul lacrimilor să curgă în voie, dar eram un oaspete în casa văduvei O'Neill. Părăsirea mesei, la mijlocul ei, ar fi îngrozitor de nepoliticos. Plânsul la masa de seară ar fi, de asemenea, nepoliticos. De altfel, lacrimile mele erau mai mult pentru mine decât pentru o mamă de care abia îmi aduceam aminte. Dar chiar şi aşa, tata mi-ar fi putut spune de moartea ei.

Maude luă platoul de carne şi i-l întinse tatălui meu.

— Mai doreşti, John?

Maude îşi otrăvise primul soț – eram convinsă de asta. Citisem despre femei ca ea în romanele şi revistele mele ieftine pe care le adoram. Prietena mea cea mai bună, Ruth Schultz, adusese pe furiş reviste precum *Istorisiri adevărate despre crime, Ştiri poliţieneşti ilustrate* şi *Poveşti despre dragostea adevărată* în dormitorul nostru de la Şcoala pentru Domnişoare a madamei Beauchamps împreună cu romane de acelaşi gen cu supracoperte viu colorate în portocaliu aprins. Le ascundeam apoi sub saltele ca să le putem citi după stingerea luminilor. Bineînțeles, domnişoarele respectabile nu citeau niciodată asemenea reviste josnice, dar Ruth şi cu mine citeam.

Ce s-ar întâmpla cu mine dacă Maude l-ar otrăvi pe tatăl meu în acelaşi mod în care şi-a otrăvit primul soț? M-ar izgoni de acasă şi aş ajunge să cer de pomană prin şanțuri? Mă imaginam la un colț de stradă, cu zăpada viscolind în jurul meu, tremurând şi strângând în jurul meu un şal zdrențuit şi întinzându-mi mâna

jigărită într-o rugăminte fierbinte. Apoi, imaginea dispăru, când mi-am dat seama că eram prea mare pentru a cere de pomană. Fiind o frumoasă tânără de douăzeci de ani, o soartă mult mai rea m-ar aştepta: aş deveni o femeie de noapte! La această perspectivă, o caldă roşeață îmi îmbujoră obrajii.

Deşi poate suna orgolios să mă numesc *frumoasă*, auzisem destui oameni folosind acest adjectiv când mă descriau ca să mă conving eu însămi că trebuie să fie adevărat. Părul meu des, ondulat, era de culoarea cafelei tari, iar ochii, la fel de negri. Şi chiar dacă madame Beauchamps se referise la tenul meu ca fiind un pic *oacheş* şi îmi atrăsese atenția să mă feresc de soare ca să nu semăn cu *une paysanne**, ea mă descrisese totuşi ca *très jolie***. O examinare atentă a feței mele într-o oglinjoară mi-a confirmat că eram, într-adevăr, destul de frumoasă.

— Mai doreşti puțină friptură, Violet? Maude mă îmbie aducând platoul mai aproape şi dezvelindu-şi dinții într-un surâs urâcios. Dar dacă ea plănuia să mă otrăvească odată cu tatăl meu, astfel ca Horace şi Harriet să moştenească întreaga noastră avere? Brusc, îmi pieri apetitul, astfel că împinsei la o parte farfuria, refuzând politicos. Din câte ştiam eu, Maude ar fi putut să-şi înceapă procesul lent de otrăvire chiar din această seară.

— Cred că vestea noastră te-a supărat, Violet, spuse Maude, înclinându-şi capul într-o parte cu simpatie. Am sperat aşa de mult că ai să fii fericită pentru tatăl tău şi pentru mine. Şi că noi toți vom deveni o mare familie. Horace şi Harriet îşi puseseră jos furculițele ca şi cum s-ar aştepta ca eu să-i altoiesc cu cuțitul de unt în arborele genealogic al familiei. Ar avea de aşteptat mult şi bine. Simțeam o înrudire mai apropiată cu biata oaie moartă de pe platoul pentru servire decât cu ei.

În tăcerea lungă care urmă, se auzi un cal, mergând la trap pe stradă. Măcar de-ar fi un tânăr locotenent cu păr bălai, de curând

*„O țărancă”, în franceză (n.ed.).
**„Foarte frumoasă”, în franceză (n.ed.).

sosit din războaiele din apusul Indiei, călărind întru salvarea mea… *Fusese grav rănit de săgeata unui băştinaş sălbatic, uniforma-i zdrenţuită era plină de sânge, dar dragostea-i nemuritoare pentru mine îl ţinuse în viaţă şi acum, în sfârşit, vom fi împreună şi…*

Calul, galopând, trecu de casă, urmat de inconfundabilul huruit al roţilor trăsurii pe strada brăzdată cu făgaşe. Poate fusese un semn din partea lui Dumnezeu. Poate că trăsura aflată în trecere fusese trimisă să-mi spună că trebuie să fug de acasă cu prima ocazie.

Oare tinerele de douăzeci de ani fugeau de acasă? Şi dacă era aşa, cum ar fi făcut acest lucru? Şi-ar fi adunat lucrurile într-un şal şi şi-ar fi aruncat legăturica peste umăr? Un cufăr de voiaj ar fi fost mult mai potrivit, având în vedere cât de multe lucruri deţineam eu. Cufărul pe care-l luasem cu mine la şcoală ar fi fost suficient, deşi mă îndoiam că domnişoarele respectabile îşi împingeau cuferele pe străzi. Madame Beauchamps nu vorbise niciodată într-un mod anume despre normele de conduită adecvată când se fuge de acasă, dar eram aproape sigură că ea ar considera împinsul cufărului pe străzile oraşului Lockport, Illinois, inacceptabil.

— Violet…Violet…? Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe tata adresându-mi-se. Din nou visătoare, bombăni el. Violet, fii atentă, te rog. Doamna O'Neill ţi-a pus o întrebare.

— Oh, mă scuzaţi. Sunteţi amabilă să repetaţi întrebarea, doamnă O'Neill?

Zâmbetul lui Maude ar fi părut natural unui ochi neexersat, dar eu credeam că am descoperit „scânteia răutăţii" când spuse:

— Am înţeles că Herman Beckett te curtează. E un tânăr foarte distins, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Domnul Beckett e, într-adevăr, ireproşabil, dar nu aş privi cele două ieşiri ale noastre de duminică după-amiază în Parcul Dellwood drept o curtare.

Căutam o modalitate de a schimba subiectul. Mi se părea nepotrivit să discut aşa de repede despre curtarea mea, după ce

auzisem şocanta veste ce-i avea în prim-plan pe Maude şi pe tatăl meu. Oamenii în vârstă nu aveau dreptul să-şi facă curte, cu atât mai puțin să se căsătorească. Dar Maude părea hotărâtă să mă angajeze într-un meci de tenis verbal. Ştiam regulile unei conversații politicoase, dar îmi lipsea voința de a juca.

— Se întâmplă să ştiu că tânărul domn Beckett este foarte serios în ce priveşte curtarea ta, spuse Maude, aplecându-se mai aproape. O cunosc pe mama sa foarte bine şi se pare că el este topit după tine.

Aruncase mingea în terenul meu, dar eu am lăsat-o acolo. Dacă Herman Beckett era, cu adevărat, topit după mine, atunci se ascunsese foarte bine. Tânjeam după un pretendent care să mă privească adânc în ochi, la fel cum făceau eroii din poveştile romantice ale lui Ruth. Cineva care să îmi sărute vârful degetelor mele de fildeş şi să îmi şoptească la ureche cuvinte dezmierdătoare. Amorezul dintr-o povestire chiar muşcase puțin din lobul urechii iubitei sale. Acest fapt nu mă impresionase deloc prin romantism, dar poate că imaginația mea fusese infectată cu o poveste de aventuri cu canibali pe care o citisem în aceeaşi săptămână.

— Herman provine dintr-o familie foarte bună, insistă Maude.

— Da, doamnă.

— Ai fi înțeleaptă dacă l-ai încuraja înainte ca altă fată să ți-l fure.

— Da, doamnă.

Nu ştiam ce să spun altceva. Îmi doream ca madame Beauchamps să fi petrecut mai puțin timp învățându-mă cum să muşc frumos din chifla de la cină –„Rupeți, fetelor, delicat, câte puțin şi apoi puneți unt pe fiecare bucățică de pâine cu ajutorul cuțitului de unt" – şi mai mult timp cum să-mi scap viața de văduve intrigante cu intenții romantice în dreptul tatălui meu. Nu aveam nicio tragere de inimă să port o conversație de complezență imediat după absurda veste a tatălui meu. Îmi doream să fiu un copil de nouă sau zece ani, ca Horace şi Harriet, din partea cărora se cerea să fie văzuți, dar nu şi auziți.

După cină, bunele maniere cereau ca eu să cânt la pian spre desfătarea tuturor. Pianul lui Maude suna fals ca o flaşnetă, dar eu mi-am revărsat toată emoția în muzică – şi chiar trăisem emoții puternice în acea seară. Măcar de s-ar întâmpla ca un renumit impresar să străbată strada într-o plimbare recreativă de seară, să audă prestația mea gravă şi să bată la uşa casei lui Maude, declarând că acest cântec al meu îl atinsese până la suflet!

Lăsați-o să vină cu mine, ar implora el. *Lăsați-mă să-i altoiesc talentul până ce acesta îmboboceşte şi înfloreşte!* Am călători împreună prin lume şi am cânta înaintea capetelor încoronate ale Europei. Mai târziu ne-am căsători şi –

— E timpul să plecăm acasă, Violet. Tata stătea în picioare lângă pian, ținându-mi mantia.

— Vă mulțumesc pentru această seară minunată, am spus eu supusă, în timp ce mă ridicam de pe scăunelul pianului. M-am repezit spre uşă când Maude se pregătea să mă îmbrățişeze.

— Aş vrea să ştiu unde este îngropată mama, am spus, de îndată ce tata şi cu mine am început să urcăm dealul ce ducea spre casa noastră. Aş vrea să-i vizitez mormântul.

— Ascultă, Violet…

— Ştiu că toată lumea mă consideră sensibilă şi slabă, o persoană care trebuie protejată de orice neplăcere a vieții. Dar nu mai sunt o şcolăriță, tată. Sunt o femeie în toată firea.

— Da, sunt foarte conştient de asta. Vocea îi suna fals şi apatic. Străzile oraşului erau prea întunecate pentru mine ca să-i văd chipul şi să desluşesc dacă era mâhnit din pricina copilăriei mele pierdute sau dacă îl enervasem cu pretențiile mele. Am continuat.

— Nu aveai niciun drept să-mi ascunzi moartea mamei. Iar eu am tot dreptul să fiu îndurerată de pierderea ei şi s-o jelesc, chiar dacă nu am văzut-o de ani buni…

— Nu a murit, Violet.

— Cel puțin aş fi asistat la înmormântare şi… c-ce-ai spus?

— Mama ta nu a murit. S-a oprit, suflând greu din cauza urcuşului dealului.

L-am privit încremenită, stupefiată.

— Atunci cum te poți căsători cu doamna O'Neill?

Tata a oftat lung, încet, asemenea unui tren care eliberează aburi la sfârşitul unei călătorii epuizante.

— Căsătoria noastră a fost anulată de judecătorie. Eu şi mama ta suntem divorțați.

— Dar asta e aşa de inuman! Jurămintele căsătoriei spun „la bine şi la rău până când moartea vă va despărți". Cum ai putut să te gândeşti să o abandonezi, bolnavă fiind? Eşti aşa de rece şi… şi crud… şi…

M-a apucat de umeri şi m-a scuturat uşor.

— Încetează cu exagerările, Violet, şi ascultă-mă. Mama ta nu a fost niciodată bolnavă. Ea a plecat de acasă din propria ei voință.

— Niciodată bolnavă? Bineînțeles că a fost bolnavă! Ea…

A clătinat din cap.

— Îşi ura viața alături de mine, ura să trăiască într-un oraş mic ca Lockport, ura să fie legată de ceva. Aşa că am lăsat-o să plece.

— Asta înseamnă că… Asta înseamnă că m-ai mințit?

— Erai un copil. Am crezut atunci că ar fi mai bine să te mint, decât să-ți spun adevărul. Adevărul este că ne-a părăsit.

— Nu te cred, am spus în şoaptă. Apoi vocea mi-a devenit din ce în ce mai puternică, pe măsură ce şocul mi se transforma într-un acces de furie.

— Dacă admiți că m-ai mințit acum unsprezecce ani, de ce aş crede ceva din tot ce-mi spui acum?

— Îmi pare rău, Violet. Îți voi arăta hârtiile de divorț când ajungem acasă, dacă vrei, dar îți spun adevărul.

Am cerut să le văd. În momentul în care am ajuns acasă, ne-am dus direct în biroul tatei, având încă pe noi mantiile. Tata a scos un teanc de hârtii din sertarul biroului său. Hârtia de deasupra avea pecetea oficială a statului Illinois şi am văzut câteva propoziții care începeau toate cu „Având în vedere că". Apoi am văzut numele mamei: Angeline Cepak Hayes. Sub numele tipărit se afla semnătura ei – apăsată, sofisticată.

În viață.

Mi-am amintit de ea, cea de altădată – de femeia care fusese demult, când eu eram foarte mică, nu de femeia obosită şi tristă care plecase. Părul ei negru, greu de aranjat, aşa ca al meu, fusese o încurcătură de bucle rebele. Ochii negri tot de la ea îi moştenisem. Purta haine din mătase, în culori aprinse ce-ți luau ochii şi mi-am amintit cum obişnuia să danseze cu mine, ridicându-mă în brațe şi râzând, în vreme ce ne roteam, gâfâind, prin salon. Mirosea a trandafiri.

— Îmi pare rău, Violet, a spus tata din nou. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul mai demult.

Înainte ca tata să ia repede hârtiile şi să le îndese în sertar, am dat cu ochii de o adresă din Chicago sub numele tipărit al mamei. Mă holbam la tatăl meu ca la un străin în vreme ce făceam sforțări uriaşe să pătrund adevărul.

— De ce nu mi-ai spus? am murmurat eu.

Şi-a luat un moment pentru a răspunde, atingând tăcut cu degetele lanțul ceasului. Când a vorbit, vocea-i suna şoptit.

— Îmi pare rău… cred că… cred că am sperat mereu că se va întoarce iarăşi la noi.